

01. Ο Γκι Ντεμπόρ με τη γυναίκα του παίζουν το δική του έμπνευσης «Παιχνίδι του Πολέμου» (Jeu de la guerre).
02. Εν ώρα εργασίας
03. Από το χειρόγραφο της «Κοινωνίας του θεάματος».
04. Ο Γκι Ντεμπόρ σε μία σπάνια φωτογραφία του.
05. Πρόσωπο με τις μπομπίνες από την ταινία «Η Κοινωνία του θεάματος» που σκηνοθέτησε ο ίδιος.
06. Οδηγίες για το πως παίζεται το παιχνίδι στρατηγικής «Παιχνίδι του πολέμου».

άμπωτη του κινήματος, κατάφεραν να προκαλέσουν βαθμιαία ριζικές αλλαγές στον τρόπο σκέψης τόσο των επαναστατών όσο και των πολεμίων τους.

Σήμερα, τέσσερις δεκαετίες μετά την εμπρηστική εκείνη πρώτη έκδοση της «Κοινωνίας του Θεάματος», οι βασικές θεωρήσεις του Ντεμπόρ μοιάζουν κοινότοπες και η φρασεολογία του έχει επηρεάσει κοινωνικούς επιστήμονες, στοχαστές, δημοσιολόγους, αναλυτές, και κάθε σκεπτόμενο πολίτη, ανεξάρτητα από πολιτικές ή άλλες πεποιθήσεις. Πολλά από τα αξιώματά του κυκλοφορούν από στόμα σε στόμα και συζητιούνται ακόμη, έστω κι αν αγνοείται η προέλευσή τους. Ακριβώς το ίδιο συνέβη και με τα όσα είχε να πει στο «Κεφάλαιο» ο Μαρξ. Τα λόγια του Ντεμπόρ είναι πλέον κοινό κτήμα ες αεί.

Αξίζει να αναφέρουμε ότι ο Ντεμπόρ προχώρησε σε μια παγκόσμια και άνευ προηγουμένου καινοτομία όταν, το 1973, κατόρθωσε να μετατρέψει το χαρτί σε σελιλόιντ πραγματοποιώντας μια συναρπαστική κινηματογραφική μεταφορά της «Κοινωνίας του Θεάματος».

Δεν είναι ίσως περιττό να σημειώσουμε ότι η «Κοινωνία του Θεάματος» κυκλοφορεί σε δεκάδες γλώσσες, από τα αγγλικά και τα πορτογαλικά έως τα ρωσικά, τα τουρκικά και τα ιαπωνικά, ενώ στην Ελλάδα εμφανίστηκαν, από τα μέσα της δεκαετίας του 1970 έως τις αρχές της δεκαετίας του 2000, τέσσερις (4) διαφορετικές μεταφράσεις, χάθηκε κάπου στις ομίχλες της Ιστορίας μια πέμπτη, ενώ φημολογείται η περισκεπτη και ακριβής εκπόνηση μιας έκτης!

Ο Γιώργος-Ικαρος Μπαμπασάκης είναι ποιητής και συγγραφέας. Τελευταία του έργα «Η Φυλή των Happy Few» από τις εκδόσεις Ηλέκτρα και «Ω!» από τις εκδόσεις Οξύ.

■ Ολη η ζωή των κοινωνιών στις οποίες κυριαρχούν οι σύγχρονες συνθήκες παραγωγής εκδηλώνεται σαν μια τεράστια συσσώρευση θεαμάτων. Ο,τι είχε άμεσα βιωθεί, απομακρύνθηκε σε μια αναπαράσταση".

■ Το θέαμα δεν είναι ένα σύνολο εικόνων, αλλά μια κοινωνική σχέση ατόμων μεσολαβημένη από εικόνες".

■ Ο θεατής όσο περισσότερο παρατηρεί τόσο λιγότερο ζει· όσο περισσότερο δέχεται να αναγνωρίζει τον εαυτό του μέσα στις κυρίαρχες εικόνες της ανάγκης, τόσο λιγότερο κατανοεί τη δική του ύπαρξη και τη δική του επιθυμία [...] Το θέαμα είναι παντού, να γιατί ο θεατής δεν αισθάνεται πουθενά σαν στο σπίτι του".

■ Το θέαμα σαν παρούσα κοινωνική οργάνωση της παραλυσίας της Ιστορίας και της μνήμης, της εγκατάλειψης της Ιστορίας που ορθώνεται στη βάση του ιστορικού χρόνου, είναι η ψευδής συνείδηση του χρόνου".